

ii) 5:1–11 *Atacul și soluționarea lui*

Astfel de vase au fost Anania și Safira. Nu știm dacă ei erau foști credincioși care au căzut de la credință sau dacă erau persoane care nu au crezut niciodată. Cel mai probabil este o doua variantă, dar textul nu tratează această problemă. Este clar însă că în momentul prezentat de Luca, ei nu erau credincioși, niște vase curate, umplute cu Duhul Sfânt.

Cu siguranță că Anania și Safira nu erau conștienți că erau niște vase ale celui rău, prin care acesta ataca Biserica lui Hristos. Nu, ei au fost mânați de alte motive ca să se alipească de Biserica lui Hristos. O astfel de comunitate îți oferă multe avantaje, printre care: bunuri materiale, prieteni deosebiți, o atmosferă deosebită, locuri de slujire care te fac să te simți util, etc. Intenția celor doi a fost să se alipească și să rămână în comunitatea celor credincioși.

Acum, nimeni nu-i obliga să-și vândă moșioara, și nici să dea toți banii apostolilor. Dar ei au vrut să afișeze apotolilor altceva decât era în inima lor. Oricum, erau necurați și purtați de afirmare de sine. Ce au făcut ei, n-au făcut pentru gloria lui Dumnezeu, ci pentru slava lor personală. Au vrut să rămână în comunitate și să câștige respectul și aprecierea comunității, dar nu au fost interesați de o relație personală cu Dumnezeu. Astfel, ei au păstrat o parte din sumă, dar au declarat că dăruiesc Bisericii toată suma. A fost o minciună motivată de afirmarea de sine și probabil și de alte interese egoiste. Gravitatea faptei lor a fost cu atât mai mare, cu cât Dumnezeu și-a dovedit prezența în mijlocul comunității printr-o mulțime de semne și minuni. Ei ar fi trebuit să se gândească la faptul că Dumnezeu Cel Atotputernic, care-și demonstrase prezența, putea să-i dea de gol. Dar ei, în împietrirea inimii lor, au sfidat pe Dumnezeu Însuși. De aceea, Petru le spune ca nu au mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu. Sfidare, minciună, iubire de bani, afirmare de sine, iată ce era în inima lor.

Totuși, Biserica primară a cunoscut fapte parcă mai grave ca acestea. Un exemplu ar fi curvarul din Corint, care trăia cu soția tatălui său. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a intervenit așa de direct și prompt în Corint cum a făcut-o în cazul din Fapte 5. De ce? Oare pentru că fapta curvarului din Corint era mai puțin gravă? Nu cred. Cred că mai degrabă contextul și nu natura faptei explică intervenția judecății lui Dumnezeu. Modalitatea de soluționare a cazului Anania și Safira, pare unică în tot Noul Testament. De regulă, Biserica este chemată să îndepărteze răul din comunitate prin urmarea pașilor din Matei 18, făcuți însă în dragoste și în nădejdea recuperării. Este adevărat că în Apocalipsa 2, Dumnezeu mai prevestește o astfel de intervenție: *“I-am dat vreme (Izabelei) să se pocăiască dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat, și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate Bisericile vor cunoaște că “Eu sunt Cel ce cercetează rărunchii și inima.” Și voi răsplăti fiecăruia după faptele lui.”* (Apoc. 2:21-23)

Iarăși istoria Bisericii ne relatează de morți subite a unor persoane de genul Ananiei și Safirei. Deci, soluționarea cazului din Fapte 4 nu reprezintă un unicat absolut. Cu toate acestea, intervenția judecății lui Dumnezeu pare a fi mai directă și mai vizibilă ca în celelalte situații similare.

Într-adevăr, moartea a venit deodată, fără nici o boală și fără nici un accident. Era **EVIDENT** pentru toți că a fost manifestarea directă a mâniei lui Dumnezeu.

Chiar dacă acest tip de intervenție nu este unic, putem însă afirma că exprimă mai degrabă excepție decât regulă. De ce a intervenit în acest mod Dumnezeu și de ce nu a lăsat ca în timp răul să iasă la iveală și comunitatea să urmeze pașii din Matei 18? În cazul în care Anania și Safira nu s-ar fi pocăit, ei ar fi fost excluși din Biserică, dar fără să fi survenit moartea fizică.

Citatul din Apocalipsa 2 ne călăuzește spre răspunsul corect. Dumnezeu vrea să fie cunoscut nu doar ca Mântuitor, ci și ca Judecător. Dumnezeu este și dreptate și dragoste, și mântuire și judecată. Mereu trebuie să fie păstrat echilibrul între acestea două atribute ale lui Dumnezeu. Tendința este de a suprasolicita una din ele. Dumnezeu însă își face partea Lui pentru a se revela într-un mod fidel. Până în capitolul 5, avem o manifestare **VIZIBILĂ** doar a îndurării și binecuvântării lui Dumnezeu. Într-adevăr, har peste har, Duhul Sfânt coboară într-o măsură specială, cei ce l-au răstignit pe Isus sunt iertați și binecuvântați, Dumnezeu toarnă unitate și bucurie în mijlocul comunității, cei bolnavi sunt vindecați, rugăciunile sunt ascultate, încercările biruite, iar din punct de vedere material Dumnezeu le poartă de grijă într-o manieră deosebită. Dumnezeu este un Dumnezeu al îndurării și binecuvântării!

Acest lucru încurajează pe mulți ca și pe Anania și Sfira să se integreze în comunitatea celor credincioși. Într-adevăr, cine nu dorește asemenea binecuvântări? Dar Dumnezeu își manifestă la fel de vizibil și judecata, mânia și pedeapsa. În acel context era nevoie. Este întărită autoritatea Duhului Sfânt care cârmuiește Biserica. Duhul este un dar nemeritat dar nu poate fi înșelat și nu ezită să aprobe manifestarea judecății divine.

Ne aducem aminte de Levitic 11 și de fiii lui Aaron arși într-o secundă înaintea Domnului. Dumnezeu își arătase vizibil îndurarea prin mană, nor, stâlpul de foc și protecție, purtare de grijă și coborârea în mijlocul poporului. Dar același Dumnezeu plin de îndurare este și plin de sfințenie, dreptate și judecată. Același mesaj trebuie transmis și în Fapte 5 atât celor credincioși cât și celor necredincioși. Într-adevăr, textul insistă pe consecințele evenimentului, pe reacția mulțimii:

“ O mare frică a apucat pe toți cei ce ascultau aceste lucruri”(5:5)

“ O mare frică a cuprins toată adunarea și pe toți cei ce au auzit aceste lucruri” (5:11)

“și nici unul din ceilalți nu cuteza să se lipească de ei”

Comunitatea celor credincioși a fost avertizată ca nu cumva abundența de binecuvântări să-i facă să uite sau să diminueze în mintea lor sfințenia și judecata lui Dumnezeu și astfel să-și permită să mai negocieze cu păcatul.

Iată că Dumnezeu este Sfânt și cunoaște fiecare gând și pentru o minciună aduce blestem, moarte și pedeapsă! O mare frică a cuprins toată adunarea. Într-adevăr, o perioadă de pace plină de biruințe și binecuvântări aduce tentația de a ține mai moale cu lupte spirituale, de a neglija războiul spiritual și sfințirea în toate domeniile vieții noastre. Un Dumnezeu care te-a binecuvântat zece ani la rând fără întrerupere, oare te va nimici El pentru un “mic” păcat? Este o tragedie, dar este adevărat. Un Dumnezeu care ne tot binecuvântă devine în mintea noastră incompatibil cu un Dumnezeu care să judece și să ne arunce în focul gheenei.

Ne aducem aminte că același lucru l-am învățat în cartea Iosua, și anume în capitolul 23. Iosua vrea să avertizeze poporul că dacă nu va asculta de Dumnezeu, Dumnezeu le va fi vrăjmaș și-i va nimici fără să ezite. Ce este însă interesant, este că Iosua nu argumentează acest adevăr prin aducerea aminte a judecății lui Dumnezeu manifestată față de Israel în trecut (de exemplu nimicirea vechii generații) ci tocmai prin aducerea aminte a binecuvântărilor trecute. Iată vorbele sale: *“Iată că astăzi eu mă duc pe calea pe care merge tot ce este pământesc. Recunoaște-ți dar din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că nici unul din cuvintele bune, rostite asupra voastră de Domnul, Dumnezeul vostru, n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, niciunul nu a rămas neîmplinit. Și după cum toate cuvintele bune pe care vi le spusese Domnul, Dumnezeul vostru, sau împlinit pentru voi, tot așa Domnul va împlini față de voi toate cuvintele rele, până vă va nimici de pe fața acestei țări bune pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeul vostru. Dacă veți*

călca legământul pe care vi l-a dat Domnul, Dumnezeul vostru, și dacă vă veți duce să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor, Domnul Se va aprinde de mânie împotriva voastră și veți pieri degrab din țara cea bună pe care v-a dat-o El.” (Iosua 23:14-16).

Iosua era chemat să predice despre judecata iminentă a lui Dumnezeu unui popor care de zeci de ani se desfăta în binecuvântările și biruințele Domnului. Cum să-I facă să priceapă că Dumnezeu care nu a ezitat să-i binecuvânteze, nu va ezita să-i judece? Inspirat de Duhul, Iosua alcătuește o predică genială, într-adevăr, binecuvântarea lui Dumnezeu, argumentul adus de cel rău în mintea lor pentru a susține imposibilitatea revărsării judecății devine principalul argument că **MÂNIA** nu va ezita să se reverse în caz de neascultare. Ideea exegetică a predicii lui Iosua este: credințioșia lui Dumnezeu în a face bine este garanția credințioșiei lui Dumnezeu în a face rău.

În Iosua 23, ca și Fapte 5, ne pune în lumină acest pericol teribil de a scădea standardele în urma unei perioade de mari biruințe și încercări. Manifestarea vizibilă și neașteptată a lui Dumnezeu este menită să ne șocheze să ne trezească să ne reîmprospăteze conștiința cu adevărurile despre sfințenia și judecata lui Dumnezeu. Oare nu am avut și noi asemenea experiențe?

Iar un al doilea pericol este ca în comunitate să se infiltreze persoane necurate atrase de binecuvântare, dar nu de Domnul Însuși.

iii) 5:12-16 Consecințe

Deși consecințele sunt semnalate și în pasajul anterior, acest pasaj le tratează separat. El accentuează impactul evenimentului mai ales asupra celor necredincioși. Într-adevăr, textul evidențiază granița clară ce s-a stabilit între cei credincioși și cei necredincioși.

Traducerea **NIV** pare mai exactă și evindențiază mai bine efectul judecării celor doi.
*“Nici unul din ceilalți nu ÎNDRĂZNEA să li se alătore chiar dacă, ei erau foarte respectați de norod. **TOTUȘI**, din ce în ce mai muți bărbați și femei credeau în Domnul și erau adăugați la numărul lor”*

În ciuda prezenței binecuvântărilor vizibile și retroactive, nimeni din cei credincioși nu aveau adărneala să li se alătore. Aceasta nu însemna că ei rămâneau un număr fix. Nu, numărul lor creștea. Însă doar cei care credeau se integrau în comunitate. Iată cum Dumnezeu în înțelepciunea Sa, a transformat contraofensiva celui rău într-un pas înainte pentru lucrarea Sa!

APLICAȚII

Aplicațiile ce se desprind din acest pasaj sunt legate de cele două pericole ce apar în urma unei perioade de binecuvântare și pace.

Primul pericol vizează tendința creștinilor de a coborî puțin standardele, de a pune puțin garda jos. De a uita sfințenia și intransigența lui Dumnezeu. Dumnezeu care ne binecuvântează și ne dă biruințe așa de mari, începe să devină în mintea noastră incompatibil cu Dumnezeu care pedepsește și nimicește.

Cel care ne-a iubit așa de mult încât l-a dat pe singurul lui Fiu pentru noi parcă nu s-ar potrivea, în mintea noastră, cu Cel care ne va judeca din pricina complacerii într-un păcat..

În aceste situații, Scriptura și experiența ne vin în ajutor. Trebuie să ne aducem aminte că Dumnezeu ne-a binecuvântat, ne-a dat mari biruințe, ne-a mângâiat în prezența Sa tocmai pentru că ne-am mărturisit păcatele, ne-am depărtat de fărâdelege și am ales să rămânem în ascultare de Domnul. Binecuvântarea nu este o dovadă a toleranței lui Dumnezeu față de păcat, ci a credințioșiei lui Dumnezeu față de promisiunile Sale. Însă Dumnezeu care binecuvântează este și Dumnezeu care judecă și nimicește. Cel ce a promis binecuvântare pentru cel ce ascultă de poruncile Sale, a promis și blestem pentru cel ce încalcă poruncile Sale. Deci, dacă Dumnezeu a fost credincios în prima situație, va fi credincios și în a doua. Astfel, binecuvântarea lui Dumnezeu din trecut devine speranța blestemului viitor, în caz de neascultare. Acest adevăr ne va ajuta să nu ne culcăm pe o ureche după o perioadă de mari biruințe.

Forța firii pământești este așa de mare. Așa de ușor în mijlocul bucuriei uităm de Domnul. Așa de ușor ne alipim de darurile Sale, și neglijăm relația personală cu Dătătorul. Așa de ușor ne lăsăm purtați de val și ne permitem să o lăsăm moale cu rugăciunea și vegherea permanentă, cu lupta până la sânge împotriva oricărui păcat, cu lupta în post și rugăciune, cu lupta pentru a cunoaște mai mult din Domnul. Domnul este însă de trei ori sfânt și nu se va sfi să ne pedepsească pentru orice păcat, oricât de "mic" ar părea în ochii noștri.

Al doilea pericol constă în atașarea de comunitatea creștină a unor oameni ce tânjesc după beneficiile prezenței lui Dumnezeu, dar nu după Dumnezeu însuși. Acești oameni nu sunt neutri din punct de vedere spiritual. Dacă nu sunt slujitorii Domnului, cu siguranță sunt slujitorii celui rău, chiar dacă inconștienți. Deși nu au intenții rele, și dorința conștientă de a distruge trupul lui Cristos, ei vor fi vase prin care cel rău va lucra. Cel rău va încerca să aducă prin ei bârfă, dezbinare, o coborâre a standardelor, descurajare și întristare în rândul comunității creștine. Ei pot fi bombe cu efect întârziat. Ce putem face noi în fața unui asemenea atac?

Dumnezeu este cel care își păstrează Biserica, cel care cunoaște adâncimile inimii, Cel care își păzește și curăță Casa Sa. Nu ne cheamă să ne transformăm în polițiști și detectivi plini de suspiciuni și tot felul de scenarii. Dar ne cheamă să conlucrăm cu El. El va scoate la lumină necurăția și ne va îndemna să o îndepărtăm din Casa Sa.

Ce putem face noi? Să rămânem credincioși Domnului. Botezul nu este pentru cei maturi spirituali, ci pentru nou născuți. Deci, nu putem să avem pretenția unei maturități spirituale, dar elementul indispensabil trebuie să fie o credință sinceră și autentică în Isus Hristos, credință dovedită printr-o disponibilitate necondiționată de a asculta de Domnul. Înainte de a fi botezați oamenii trebuie conștientizați despre ce înseamnă să fii creștin. Dacă ei spun "Da" îi vom crede pe cuvânt până la proba contrarie. Dacă însă proba contrarie apare înainte de botez, Dumnezeu ne cheamă să-i înștiințăm că nu sunt pregătiți pentru botez. Să analizăm următoarea situație. Un tânăr începe să ne viziteze Biserica, să citească din Biblie și să fie foarte deschis față de Dumnezeu, El vrea să primească botezul. Are însă o prietenă necreștină și Dumnezeu ne descoperă acest lucru. Noi suntem datori să-l înștiințăm că nu poate să-l urmeze și pe Hristos și să păstreze și această relație de prietenie (amoroasă). Singura posibilitate ar fi atunci când și ea ar decide pentru Hristos. Dacă el nu vrea să renunțe la prietena sa, și totuși vrea să primească botezul, noi suntem chemați să-i spunem că nu este pregătit pentru botez, nu în sensul că nu a crescut destul spiritual, ci în sensul că credința mântuitoare nu s-a cristalizat încă în inima lui.

O altă situație ar fi când cineva se complăce într-un păcat și totuși vrea să primească botezul. Poate fi vorba de cineva dependent de droguri, alcool sau tutun. Ce vom face în această situație? Suntem conștienți că robia este puternică și vindecarea totală poate însemna un proces. De aceea, nu vom pune condiția: dacă va trece șase luni fără a te îmbăta, atunci vei fi apt pentru botez. Nu, va fi de ajuns ca acea persoană să înceapă cu hotărâre lupta, adică să recunoască faptul

că acea dependență este un păcat, să declare că vrea să scape de ea și că va accepta ajutorul comunității pentru aceasta.

Botezul nu este pentru cei maturi spirituali, dar este pentru cei care au o credință autentică în Isus Hristos. Această credință se manifestă prin dragoste față de Isus, prin desponibilitatea de a renunța la orice de dragul Său.

Standardele înalte ale lui Dumnezeu trebuie păstrate atât în ce privește intrarea în comunitate, cât și în ce privește rămânerea în ea. Noi nu ne cunoaștem adâncimile inimii, însă Domnul le cunoaște. Pomul rău nu poate da roade bune. După roade îi vom cunoaște. Un om cu inima împărțită nu va putea rămâne ascuns în comunitatea sfinților. Domnul îl va descoperi. Ce vom face noi însă când Domnul va scoate la iveală puținul aluat ce poate dospa toată plămădeala? *“Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii și dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș...”* (Matei 18:15-18)

Matei 18 insistă pe recuperarea fratelui care a căzut în păcat. Dar indirect insistă și pe curățirea comunității de păcat. Noi formăm un trup. Nelegiuirea unui mădular va afecta tot trupul. Soluția este îndepărtarea răului din comunitate. Acest lucru se poate realiza prin două modalități: pocăința fratelui (varianta cea mai de dorit!!!) sau îndepărtarea lui din comunitatea creștină (în absența pocăinței).

Doar în măsura în care vom fi credincioși standardelor înalte ale lui Dumnezeu atât în ce privește intrarea în comunitatea sfinților, cât și în ce privește rămânerea în ea, vom rămâne o comunitate sfântă și unită pe care Dumnezeu să o poată binecuvânta.

Petru a fost de acord cu judecata lui Dumnezeu cu privire la Anania și Safira și nu a fost “mai bun” ca Dumnezeu. Oare noi ce vom face?

C) 5:17 – 42 Al doilea ATAC din EXTERIOR

Acest pasaj seamănă foarte mult cu cel din capitolul 4a. Într-adevăr, și aici și acolo avem:

- ✓ împotrivirea oficială a Sinedriului
- ✓ discursul direct al apostolilor în fața Sinedriului
- ✓ încurajarea lui Dumnezeu printr-un semn vizibil (cutremur, înger)
- ✓ încălcarea interdicției Sinedriului.
- ✓ Dumnezeu ține din umbră lucrurile sub control, neîngăduind să fie omorâți (prin prezența norodului și prezența ologului / lui Gamaliel)

Este firesc să ne punem următoarele două întrebări:

De ce este reluată această temă?

Care sunt diferențele dintre cele două pasaje? Ce aduce nou acest pasaj?

Cu siguranță că repetiția are rolul de a întări, de a accentua un adevăr. Și într-adevăr, din tot Noul Testament, nicăieri nu este dezvoltată mai mult ca în Fapte 4:1-5:42 tema interzicerii verbalizării. Biserica de-a lungul veacurilor avea să se confrunte mereu și mereu cu interzicerea verbalizării. Aici în Fapte 4 și 5 găsim resursa, cheia pentru a birui astfel de atacuri. Un lucru

spus doar o singură dată pare minții noastre mai puțin important, mai puțin clar. Repetiția are rolul de a spori claritatea și a întări importanța unui adevăr biblic.

Să încercăm acum să evidențiem diferențele dintre cele două pasaje. Mai întâi, observăm că de această dată împotrivirea Sinedriului este mai mare. Acum toți cei 12 apostoli sunt întemnițați. Data trecută au încercat să facă o “concesie”, să le mai dea o șansă, să amâne judecata. Acum însă intenția de a-i omorî este mai puternică. Ba mai mult ei sunt și judecați și pedepsiți prin bătaia cu nuiiele. Suferința fizică nu mai este o posibilitate ci o realitate împlinită. Furia lor și amenințările lor sunt mai mari acum că au încălcat prima interdicție și au refuzat “șansa” ce li s-a oferit.

Dar nu doar împotrivirea este mai mare, ci și încurajarea lui Dumnezeu. Este una să fie un mic cutremur după rugăcine și este alta să apară un înger care să-ți deschidă ușile temniței și să-ți rostească un mesaj cât se poate de clar din partea Domnului: “*Duceți-vă și stați în Templu și vestiți norodului toate cuvintele acestea.*” Mărimea resursei ne deschide din nou fereastra spre intensitatea cumplitului război spiritual ce se dădea asupra apostolilor.

Dar și hotărârea și promptitudinea reacției apostolilor este mai mare. În urma chemării îngerului, dis de dimineață au intrat în Templu ca să învețe pe norod. După ce sunt bătuți nu-i mai vedem atât de frământați ca în capitolul 4 când s-au întors la ai lor să se roage împreună. Nu, ci ei “*s-au bucurat că au fost învredniciți să sufere pentru Numele lui Isus.*”

Nu mai vedem frământarea: oare suferim pentru Dumnezeu sau din prostia și mândria noastră? Ce spune Scriptura? Nu, acum sunt de la început plini de certitudinea că au suferit după voia lui Dumnezeu. Ei se simt onorați și nevrednici de a suferi pentru ISUS. Când bucuria este prezentă în încercare biruința este **TOTALĂ**. Și să nu uităm că 40 de lovituri fără una (vezi 2 Cor 11:24, Deut 25:3) produc o mare suferință și răni care se vindecă în mai mult de o lună. Cel puțin o lună de zile au dormit pe burtă (în cazul fericit în care au fost loviți doar pe spate). În ciuda suferinței, ei sunt bucuroși și hotărâți să meargă mai departe. Iar când este vorba de a merge mai departe, nu doar continuă să nu renunțe la verbalizare în general, dar propovăduiesc cu aceeași îndrăzneală și consecvență și încăpățănare. Iată ce ne spune versetul 42 “*Și în fiecare zi, în Templu, și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să vetească Evanghelia lui Isus Hristos.*”

Cred că acest verset 42 are o importanță deosebită. Și într-adevăr, el ne conduce spre lucruri noi pe care ni le descoperă acest pasaj. Chiar și elementele de noutate enumerate până acum (împotrivirea mai mare, resură mai mare, hotărâre și promptitudine mai mare), demonstrează și mai clar că porunca verbalizării Evangheliei este incontestabilă și nenegociabilă.

Versetul 42 aduce ceva **NOU**. Dacă evenimentele de până în versetul 42 reliefează următorul adevăr: porunca verbalizării Evangheliei este incontestabilă și nenegociabilă, versetul 42 adaugă: **Nimic din această poruncă nu se negociază**. Ce vreau să spun? Dacă apostolii ar fi decis să predice în Templu doar de două ori pe săptămână ei nu ar fi încălcat porunca generală: nu renunțați la verbalizarea Evangheliei. Însă ei au decis să o predice în fiecare zi, și nu oriunde, ci în public, în Templu, în gura leului, unde erau mai marii lui Israel. Și nu au făcut lucrul acesta după o săptămână sau două ci imediat a doua zi. Într-adevăr este un lucru **NOU**. Porunca nu este doar: nu renunțați la verbalizare, ci oriunde sunt oameni deschiși, verbalizați cât mai mult, fără încetare. Tocmai pentru că erau mulți oameni receptivi și dornici să asculte mesajul, apostolii nu învățau doar în case, ci și în public, în Templu. Acest adevăr **NOU** este extrem de important, mai ales în vremuri de prigoană. Într-adevăr ne conduce spre o aplicație nouă.

APLICAȚIE

Au fost situații în vremea sistemului comunist când păstorilor nu li se cerea să nu vestească deloc Evanghelia, ci doar să o vestească într-un mod limitat. De exemplu, li se cerea să semneze o hârtie prin care să se angajeze să predice doar în Biserica lor, sau doar în localitatea lor. Cum ați fi reacționat voi în fața unei asemenea propuneri? Înainte de a fi studiat Fapte 5, eu personal nu aș fi semnat, dar mai era o doză de incertitudine legată de: oare cu ce aș greși totuși căci nu renunț la verbalizarea Evangheliei. După ce am studiat Fapte 5, certitudinea este totală. Dumnezeu nu numai că ne poruncește să vestim Evanghelia la **ORICE** faptură, dar să o facem după **ORARUL** Lui. Nu avem voie nici măcar să limităm sau să diminuăm puțin dimensiunea verbalizării. Nu avem voie să acceptăm un ORAR IMPUS. Trebuie să fim pregătiți oricând ne vrea Domnul. Și cu siguranță, că acolo unde este măcar un suflet dornic să asculte mesajul Evangheliei, avem clar cererea și porunca lui Dumnezeu de a vesti Cuvântul. Noi nu știm când și cum se vor deschide porțile. De aceea nu avem voie să acceptăm un orar impus de stat și condiționat din partea acestuia de genul: doar în case, doar în Iași, doar după ora 18, etc.